

Sygn. akt VII Ga 98/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku Wydział VII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Topczewska

Sędziowie: SSO Leszek Ciulkin

SSO Karol Jaszkowski

Protokolant: Barbara Tomaszuk

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2013 roku w Białymstoku na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 5 marca 2013r. sygn. akt

V GC 341/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok :

- w pkt. I w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda K. M. kwotę 10.152,00 zł (dziesięć tysięcy sto pięćdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia zapłaty ;

- w pkt. II w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.925,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.708,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

VII Ga 98/13

UZASADNIENIE

Powód K. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z o.o. w W. kwoty 10.152,00zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 22.07.2011r. tytułem zapłaty pozostałej części należności za wykonaną usługę transportową .

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa podnosząc ,iż powód dopuścił się zwłoki w przewozie , co skutkowało wystawieniem not obciążeniowych ,w następstwie czego pozwana potraciła tę wierzytelność z wierzytelnością powoda za transport.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 05.03.2013r. oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami postępowania. Sąd ten ustalił, iż powód otrzymał od pozwanej zlecenie przewozu ok. 20 t. ziemniaków z Grecji do Polski. Załadunek miał nastąpić w dniu 06.06.2011r. w T. w P. P., zaś rozładunek w dniu 10.06.2011r. najpóźniej do godz. 4,00w T. w T.. Stawka frachtowa została ustalona na kwotę 2 500 euro zaś termin płatności 30 dni od daty dostarczenia CMR i faktury. Po przyjęciu warunków zlecenia E. M. próbowała zmienić termin rozładunku z dnia 10.06.2011r. ale pozwana takiej zgody nie wyraziła. W dniu 06.06.2011r. kierowca A. K. (1) załadowała towar i udała się w drogę do Polski. W drodze powrotnej otrzymała polecenie, aby sprawdzić jak wygląda załadunek. Po stwierdzeniu, że na jednej palecie dwie górne warstwy worków z ziemniakami przesunęły się A. K. otrzymała polecenie aby zjechać do R., gdzie poprawiono ułożenie worków. Przeładunek trwał ok. 2-3 godzin. Towar został dowieziony do (...) w T. w dniu 11.06.2011r. i tam rozładowany. W dniu 16.06.2011r. powód wystawił fakturę VAT na kwotę 12 183,46zł. z terminem płatności 21.07.2011r. i wysłał ją pozwanej pocztą. Z uwagi na opóźnienie w dostawie towaru (...) spółka z o.o. w K. wystawiła notę obciążeniową dla bezpośredniego zleceniodawcy (...) spółce z o.o. w S. na kwotę 10 152,00zł. zaś (...) D. obciążyła tą karą (...) spółkę z o.o. w W. W dniu 20.06.2011r. pozwana wystawiła powodowi notę obciążeniową na kwotę 10 152,00zł. z tytułu naliczonej przez (...) kary za niedostarczenie w terminie towaru i dokonała kompensaty tej kwoty. Pismem z dnia 28.06.2011r. powód oświadczył pozwanej, że odmawia akceptacji noty obciążeniowej nr (...)i wskazał, że obciążenie jest niezasadne, albowiem termin dostawy został zmieniony na dzień 11.06.2011r. Pozwana zapłaciła powodowi za fakturę VAT (...) część należności w kwocie 2 031,46zł. Powód pismem z dnia 16.08.2011r. wezwał pozwaną do zapłaty 10.152zł. tytułem pozostałej należności z faktury VAT (...).

Sąd Rejonowy przyjął, że powód jako przewoźnik podlega przepisom konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR podpisanej w G. w dniu 19.05.1956r. i zastosowanie w stanie faktycznym sprawy znajdują przepisy art. 17 i 19 konwencji. Powód wykonał przewóz ziemniaków na zleconej przez pozwaną trasie ale uchybił terminowi dostawy określonego szczegółowo w zleceniu transportowym. Pozwana wykazała, że z tego tytułu została obciążona notą na kwotę 10 152zł. i dokonała kompensaty tej kwoty z wierzytelnością powoda z tytułu wynagrodzenia za transport towaru.

W ocenie Sądu z chwilą doręczenia powodowi pisma z dnia 20.06.2011r. doszło do potrącenia wzajemnych wierzytelności. Powód nie wykazał, iż nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w dostawie towaru do (...). Podnoszone okoliczności związane z przeładunkiem w R. nie wpłynęły zasadniczo na termin dostawy towaru, albowiem spowodowało to jedynie opóźnienie o 2-3 godziny, zaś towar został dostarczony prawie dobę później niż wynikało to ze zlecenia transportowego. Jednocześnie powód nie wykazał, iż strony umówiły się, iż termin dostawy zostanie przesunięty o jeden dzień.

W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, że pozwana dokonała skutecznego potrącenia wzajemnej wierzytelności do wysokości kwoty objętej żądaniem pozwu i powództwo oddalił. O kosztach postępowania rozstrzygnął na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Orzeczeniu zarzucił

naruszenie przepisów prawa materialnego a mianowicie:

- art. 65 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczenia z dnia 20.06.2011r. i błędne przyjęcie, że stanowiło ono oświadczenie o potrąceniu;
- art. 498 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj; uznanie pisma z dnia 20.06.2011r. jako skutecznego oświadczenia o potrąceniu, podczas gdy obydwie wierzytelności nie były jeszcze wymagalne, a nadto poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji gdy wierzytelność pozwanego nie istniała (nie została udowodniona).

Skarżący wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości i obciążenie pozwanego kosztami postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja była uzasadniona.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy były właściwe.

Nie zasługuje jednak na aprobatę dokonana na ich podstawie przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem zasadności żądania pozwu.

W sprawie nie było wątpliwości co do tego, że powód wykonał na rzecz pozwanego usługę transportową, do której z uwagi na fakt, że miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu (Grecja) i miejsce przewidziane dla jej dostawy (Polska), znajdowały się w dwóch różnych krajach zastosowanie znalazły przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i protokół podpisania sporządzone w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U.1962.49.238 zał.). Pozwany nie kwestionował, że powodowi należała się z tego tytułu zapłata. Niemniej jednak podnosił, że dochodzona pozwem kwota z tytułu częściowego wynagrodzenia na fracht jest niezasadna, albowiem została przez niego potrącona z przysługującą mu w stosunku do powoda wierzytelnością z tytułu opóźnienia w dostawie towaru. W konsekwencji w jego ocenie obie wierzytelności uległy całkowitemu umorzeniu.

Z tego powodu zasadniczą dla rozstrzygnięcia tej sprawy stała się kwestia skuteczności dokonanego przez pozwanego potrącenia. Na powyższym skupiały się też zarzuty apelacyjne (zarzut naruszenia art. 65 kc i art. 498 kc), albowiem właśnie uznanie wspomnianego potrącenia przez Sąd Rejonowy za usprawiedliwiony doprowadziło do oddalenia powództwa.

W pierwszym z nich (naruszenie art. 65 kc) powód podważał słuszność przyjęcia przez Sąd I instancji, że nota obciążeniowa z dnia 20 czerwca 2011 roku stanowiła oświadczenie o potrąceniu. W ocenie Sądu Okręgowego zawierała ona jednak elementy pozwalające na nadanie jej takiego przymiotu.

W orzecznictwie brak jest jednolitego stanowiska co możliwości dorozumianego złożenia oświadczenia o potrąceniu.

Przeciwnicy tego poglądu podnoszą, że wobec doniosłości skutków potrącenia należy wykluczyć możliwość składania oświadczeń o potrąceniu w sposób dorozumiany (wyrok SA w Szczecinie z dnia 13 października 2005 r., I ACA 324/05, OSA 2006, z. 7, poz. 30; wyrok SA w Warszawie z dnia 26 marca 2009 r., VI ACA 1278/2008, niepubl.). Jednocześnie wskazują, że zważywszy na doniosłe skutki materialnoprawne (umorzenie wierzytelności wzajemnej) oraz prawnoprocesowe (litispendencja i res iudicata), a także specyficzny charakter czynności prawnej potrącenia – oświadczenie w tym zakresie powinno być dostatecznie wyraźne (wyrok SN z dnia 4 lutego 2000 r., II CKN 730/98, niepubl., wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2000 r., III CKN 720/98, LEX nr 51368) i jednoznacznie precyzować wolę potrącenia (wyrok SA w Warszawie z dnia 26 marca 2009 r., VI ACA 1278/2008, niepubl.).

Zwolennicy stoją zaś na stanowisku, że dla skuteczności zarzutu potrącenia przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują jakiejś ściśle określonej, szczególnej formy – dlatego wystarczy, zgodnie z art. 60 kc złożyć oświadczenie drugiej stronie w każdy sposób, który w dostatecznym stopniu ujawnia treść tego oświadczenia (wyrok SN z dnia 12 listopada 1973 r., II CR 606/73, niepubl., wyrok SA w Warszawie z dnia 17 grudnia 1997 r., I ACr 158/97, Pr. Gosp. 1998, nr 12, s. 38, wyrok SA w Poznaniu, I ACA 556/05, LEX nr 186127). W judykaturze uznano także za wystarczający wyraz woli potrącenia zajęte przez pozwaną w toku procesu stanowisko, że należne powodowi odszkodowanie nie należy się z uwagi na dokonane przez nią nakłady i przedstawienie sądowi wartości tych nakładów (wyrok SN z dnia 12 listopada 1973 r., II CR 606/73, niepubl.).

Sąd rozpoznający tą sprawę podziela pogląd, który dopuszcza możliwość składania oświadczeń o potrąceniu w sposób dorozumiany. Jeżeli podmiot w piśmie oświadcza, iż jest wierzycielem drugiej strony, precyzyjnie określając swoją wierzytelność, w tym przez określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża i jako sposób zapłaty za tą wierzytelność wskazuje „kompensata” to należy uznać, iż składa oświadczenie o potrąceniu, pomimo tego, że bezpośredniej wypowiedzi w tym przedmiocie brak. Za zajęciem takiego stanowiska przemawia zarówno dyrektywa

celowego działania strony, jak też brak wymogów co do formy, w jakiej oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powinno nastąpić.

Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że o ile w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 roku Sąd Najwyższy (IV CSK 488/11, LEX nr 1131137) stwierdził, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu niezbędna jest konkretyzacja rodzaju i wysokości obu wierzytelności objętych potrąceniem, o tyle w ocenie tego Sądu wymagania tego nie można absolutyzować. Dodał przy tym, że nie ma przeszkód, aby uznać za skuteczne oświadczenie o potrąceniu niezawierające wyraźnego wskazania wzajemnej wierzytelności i jej wysokości, jeżeli z okoliczności towarzyszących złożeniu temu oświadczeniu, np. wcześniejszej korespondencji między wierzycielem i dłużnikiem, jednoznacznie wynika, jakiej wierzytelności wzajemnej oświadczenie to dotyczy.

W tej sprawie powód nawet nie podnosił, że pozwany obciążając go notą obciążeniową z dnia 20 czerwca 2011 roku i wskazując w niej sposób zapłaty „kompensata” miał na myśli kompensatę swojej wierzytelności z inną wierzytelnością powoda niż dochodzona pozwem dlatego można było uznać, że nota ta dotyczyła wierzytelności pozwanego przysługującej mu w stosunku do powoda z tytułu opóźnienia w dostawie towaru i wierzytelności powoda przysługującej mu w stosunku do powoda z tytułu wykonanej usługi transportowej.

Wobec powyższego w ocenie tutejszego Sądu nie było przeciwwskazań aby notę obciążeniową z dnia 20 czerwca 2011 roku uznać za oświadczenie pozwanego o potrąceniu przysługującej mu w stosunku do powoda wierzytelności z tytułu opóźnienia w dostawie towaru z wierzytelnością powoda przysługującą mu w stosunku do niego z tytułu wykonanej usługi transportowej.

Skuteczności dokonanego potrącenia nie podważa okoliczność, iż w dacie 20 czerwca 2011 roku wierzytelność powoda w stosunku do pozwanego nie była jeszcze wymagalna (wymagalność od dnia 22 lipca 2011 roku). W orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 roku, III CSK 317/11, LEX nr 1229968) i piśmiennictwie (por. M. Pyziak-Szafnicka (w:) System..., s. 1120; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 897; K. Zawada (w:) Kodeks..., s. 111; W. Bryl (w:) Kodeks..., s. 1207; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 224; T. Wiśniewski (w:) Komentarz..., s. 571;) ugruntowane wydaje się stanowisko, iż przesłanka wymagalności, wbrew literalnemu brzmieniu art. 498 § 1 kc, dotyczy wyłącznie wierzytelności potrącającego. Wynika to z faktu, że potrącenie jest jednoznaczne z przymusowym zaspokojeniem tej wierzytelności, a nie można prowadzić egzekucji wierzytelności niewymagalnej, z kolei zobowiązany może spłacić wierzytelność przed nadejściem terminu świadczenia.

Z tego powodu brak wymagalności wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego nie stanowił podstawy do uznania, że oświadczenie o potrąceniu nie mogło doprowadzić do wzajemnego umorzenia się wierzytelności stron, skoro wierzytelność potrącającego była już wówczas wymagalna. W takiej sytuacji dłużnik wierzytelności potrącającego nie może sprzeciwić się wyegzekwowaniu jego długu z powołaniem się na to, że jego wierzytelność względem potrącającego nie jest jeszcze wymagalna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 roku, III CSK 317/11, LEX nr 1229968).

Powyższe czyniło zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 498 kc z tego powodu, że przyjął za usprawiedliwione potrącenie dwóch wierzytelności, z których jedna nie była wymagalna, niezasadnym.

Uzasadniony był jednak zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 498 kc polegający na uznaniu skuteczności dokonanego potrącenia pomimo jego nieudowodnienia przez pozwanego co do wysokości.

Zdaniem Sądu Okręgowego wierzytelność pozwanego w stosunku do powoda objęta notą obciążeniową z dnia 20 czerwca 2011 roku została udowodniona także co do zasady.

Z art. 23 ust 5 wspomnianej konwencji wynika, że w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikła stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie. Odpowiedzialność przewoźnika na podstawie art. 17 ust. 1 Konwencji za opóźnienie dostawy towaru jest odpowiedzialnością na zasadzie ryzyka jednakże ust. 2 tego przepisu określa przyczyny egzoneracyjne zwalniające przewoźnika od odpowiedzialności. Stosownie

to jego treści przewoźnik jest zwolniony od tej odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec.

Żadnej z wymienionych wyżej przyczyn egzoneracyjnych powód nie zdołał jednak dowieść, pomimo, iż na nim zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie.

Podnoszona przez niego okoliczność prolongaty terminu dostawy towaru z 10 czerwca 2011 roku na 11 czerwca 2011 roku nie została udowodniona.

Zeznania świadka E. M. (żony powoda) w tym względzie nie wytrzymały porównania z zeznaniami strony pozwanej oraz jej pracownika M. J., który wyraźnie oświadczył, że wszystkie ustalenia pomiędzy stronami odnośnie terminu rozładunku towaru były w zleceniu transportowym. Innych ustaleń nie było. Ze strony pozwanego nie było zgody na zmianę terminu dostawy. Zeznając uzupełniająco E. M. ostatecznie przyznała, że nigdy nie usłyszała od pozwanego słów „tak wyrażamy zgodę na zmianę terminu”. Nawet więc jeżeli strony prowadziły rozmowy w tym zakresie, z zeznań świadka żony powoda nie sposób wyprowadzić jednoznacznego wniosku, że doszło do zmiany terminu dostawy towaru wskazanej w zleceniu transportowym, szczególnie, że swoje odczucia odnośnie powyższego opierała ona na sugestiach, co wyraźnie zasugerowała na rozprawie w dniu 19 lutego 2013 roku. Był to jedyny dowód strony powodowej mający dowieść tej okoliczności, co jednak wobec dowodów zaoferowanych przez pozwanego nie nastąpiło.

Jeżeli zaś chodzi o przeszkodę w transporcie spowodowaną przez stronę pozwaną, mającą doprowadzić do opóźnienia w dostawie towaru, to o ile nawet przyjąć, że zdarzenie takie miało miejsce to z zeznań świadka A. K. (1) wynika, że powyższe opóźniło przewóz o 2-3 godziny. W kontekście tego, że towar dotarł na miejsce aż 24 godziny później niż pierwotnie ustalono nie można więc wywieść, że to pozwany jest odpowiedzialny za tak duże opóźnienie. Jeżeli więc doszło do przeładunku towaru z winy pozwanego, to opóźniło to dostawę o 2-3 godziny, a nie ma dowodów na to, że to z powodu takiego opóźnienia pozwany został obciążony karą przez kontrahenta za nieterminowy fracht.

O ile jednak pozwany wykazał słuszność zarzutu potrącenia co do zasady, o tyle nie co do wysokości.

Zaznaczenia wymaga, że powód już w pozwie kwestionował wysokość poniesionej przez niego szkody z tytułu nałożonej na niego kary umownej. Nakładało to na pozwanego, który zdawał sobie sprawę z tego, że powód już na etapie przed procesowym uznawał jego roszczenie wynikające z noty obciążeniowej za bezpodstawne, wzmożoną konieczność ścisłego udowodnienia swojej wierzytelności nie tylko co do zasady, ale też co do wysokości. Zaoferowane przez niego w tym względzie dowody w ocenie Sądu Okręgowego okazały się niewystarczające do przyjęcia, że dokonane potrącenie było skuteczne jeżeli chodzi o wskazaną w nim kwotę wierzytelności pozwanego.

Po pierwsze uwagę zwraca fakt, iż w notce obciążeniowej wskazana jest data dostawy z dnia 10.06.2011r. w sytuacji gdy faktycznie miała ona miejsce w dniu 11.06.2011r.

Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że powód w odpowiedzi na zaoferowane przez pozwanego dokumenty w postaci kolejnych not obciążeniowych, w terminie o którym mowa w art. 479 ze zn. 12 k.p.c. zgłosił zarzut braku udowodnienia przez pozwanego, że obciążenia te dotyczą realizowanej przez niego dostawy. Zarzut ten wydaje się o tyle trafny, że nie sposób wykluczyć sytuacji w której firma (...) spółka z o.o. w S. (samodzielnie lub poprzez inne podmioty) w dniu 10.06.2011r. realizowała także inne dostawy na rzecz T.. Rzeczą powoda było ustosunkowanie się do powyższego zarzutu i zaoferowanie stosownych zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c.

Zeznania pozwanego, który twierdził, że został obciążony przez swojego kontrahenta karą umowną w wysokości 10.152,00 zł za nieterminowy fracht znajdują odzwierciedlenie w materiale dowodowym. Podobnie jeżeli chodzi o obciążenie (...)D. tą karą przez (...). Niemniej jednak z przepisu art. 23 ust 5 konwencji wynika, że w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynika stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższać kwoty przewoźnego. Wyższego odszkodowania można żądać jedynie w przypadku zadeklarowania wartości towaru lub zadeklarowania specjalnego interesu w jego dostawie, zgodnie z

artykułami 24 i 26. Zgodnie z art. 26 nadawca może ustalić wpisując do listu przewozowego za umówioną dodatkową opłatą kwotę specjalnego interesu w dostawie przesyłki na wypadek jej zaginięcia lub uszkodzenia, a także w razie przekroczenia umówionego terminu dostawy. Jeżeli miała miejsce deklaracja specjalnego interesu w dostawie, można żądać niezależnie od odszkodowania przewidzianego w artykułach 23, 24 i 25 odszkodowania równego dodatkowej szkodzi, która została udowodniona, aż do wysokości zadeklarowanej kwoty.

W aktach sprawy brak jest jednak dowodów na potwierdzenie jaka została ustalona cena za fracht pomiędzy (...) a (...)D.. Brak jest też dowodów na to, czy w liście przewozowym pomiędzy tymi firmami zadeklarowanego specjalny interes w dostawie. Z tego powodu trudno zweryfikować, czy kara nałożona przez (...) na (...)D. nie przewyższała kwoty określonej ustawowo jako maksymalna kara za nieterminową dostawę.

W konsekwencji nie sposób zweryfikować czy w kontekście tego też kara nałożona na powoda nie jest wygórowana. Jeżeli bowiem (...) nałożyło na (...)D. karę w wysokości zawyżonej, nie odpowiadającej zapisom ustawowym, pomimo nawet, że odpowiadała ona zapisom umownym, to nie ma podstaw by taką karą obciążać powoda. Niemożność sięgnięcia do stosunku podstawowego pomiędzy (...) a (...)D. z którego zrodziła się kara za nieterminowy fracht, która pociągnęła za sobą obciążenie nią kolejnych podmiotów, nie daje możliwości zbadania, czy jej wysokość została określona przez (...) właściwie. W tym miejscu godzi się zauważyć, że pozwany, mając świadomość istniejącego na tym tle sporu mógł domagać się zażądania przez Sąd od (...) umowy z (...)D. i listu przewozowego na podstawie którego dostawa następowała.

Powyższe powodowało, że Sąd Okręgowy przyjął ostatecznie, że pozwany nie udowodnił zarzutu potrącenia co do wysokości. Czyniło to koniecznym korektę wyroku w pkt. I na mocy art. 386 § 1 kpc i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.152,00 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2011 roku do dnia zapłaty. Jako termin wymagalności roszczenia przyjęto następnny dzień po dniu płatności wskazanym w wystawionej przez powoda fakturze VAT. O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 k.c.

Skutkiem powyższego była też zmiana rozstrzygnięcia o kosztach procesu za I instancję i zasądzenia na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. par. 6 ust. 1 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.925,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję, w tym kwoty 2 400zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwoty 17,00zł. tytułem zwrotu opłaty od złożonego pełnomocnictwa .

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym orzeczono w oparciu o treść art. 98 kpc w zw. z w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na koszty te złożyły się opłata od apelacji (508 zł) oraz kwota kosztów zastępstwa procesowego (1.200zł.).